

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 715/2016-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Lászlóom Lengyelom, Ružová dolina 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 556/2014-540 zo 16. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVOPROJEKT Bratislava a. s., Ružová dolina 6, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 556/2014-540 zo 16. júla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) o určenie predmetu dražby a určenie vlastníctva, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) domáhal proti sťažovateľke určenia, že nehnuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pozemok“) bola na dražbe konanej 29. novembra 1991 (ďalej len „dražba“) vydražená ako súčasť prevádzkovej jednotky „Doškoľovacie stredisko — [REDAKOVANÉ]“ (ďalej len „prevádzková jednotka“ alebo „stavba“) a jej vlastníkom je žalobca ako vydražiteľ.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 32/2007 z 29. novembra 2007 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe vyhovel a určil, že pozemok bol vydražený na dražbe ako súčasť prevádzkovej jednotky a jeho vlastníkom je žalobca ako vydražiteľ. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 490/2008 z 21. júla 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009“) zmenil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 tak, že žalobu žalobcu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe dovolania žalobcu uznesením sp. zn. 3 Cdo 322/2009 z 22. septembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie o dovolaní“) rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a vo svojom rozhodnutí vyslovil, že zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov nie je jednoznačne zrejmé, či predmetom dražby bola iba stavba alebo aj pozemok, na ktorom sa stavba nachádzala.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 Co 453/2010 z 1. marca 2012, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 168/2012 z 25. júla 2013 tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

5. Na základe sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 156/2014 z 19. júna 2014 vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 14 Co 453/2010 a jeho rozsudkom z 1. marca 2012, označený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Po vrátení veci krajský súd vo veci opätovne rozhodol v poradí tretím sťažnosťou napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2007 ako vecne správny potvrdil.

7. Žalobca sa v inom konaní v minulosti vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 16 C 37/1995 návrhom podaným 7. februára 1992 domáhal určenia neplatnosti dražby a vrátenia vydraženej sumy 1 300 000 Sk (ďalej aj „konanie o neplatnosť dražby“). Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 16 C 37/1995 z 12. decembra 1997 návrh proti sťažovateľke (odporníci v 3. rade, pozn.) zamietol a krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 46/2003 zo 17. júna 2003 označený rozsudok okresného súdu potvrdil.

8. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, a tým zasahujúci do jej označených práv. Údajnú arbitrárnosť napadnutého rozsudku odôvodňuje extrémnym nesúlalom medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, ako aj interpretáciou kogentnej normy, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe a v rozpore s princípmi spravodlivosti.

9. Podľa sťažovateľky sa krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne nevysporiadal s existenciou rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/1995 z 12. decembra 1997 a závermi uvedenými v jeho odôvodnení. V označenom konaní konajúce súdy dospeli k záveru, že predmetom dražby bola len prevádzková jednotka bez pozemku, a vyslovili názor, že dražba stavby bez pozemku nemá za následok neplatnosť dražby za predpokladu, že vydražiteľ vedel, čo je predmetom dražby. Keďže konajúce súdy

vychádzali z tých istých skutkových tvrdení a dôkazov predložených žalobcom, podľa sťažovateľky nie je logické a hospodárne, aby určenie predmetu dražby prebiehalo nezávisle v ďalšom konaní. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd svojím postupom a rozsudkom poprel prejudiciálnu záväznosť právoplatného rozsudku vydaného v konaní o neplatnosť dražby, ktorým bola právoplatne vyriešená otázka predmetu dražby, teda že sporný pozemok nebol predmetom dražby a žalobca o tejto skutočnosti vedel (tieto otázky sú podľa sťažovateľky v posudzovanom konaní otázkami prejudiciálnymi). Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti rozsiahlo argumentuje, poukazuje na názory právnej teórie, ako aj súdnej praxe zaoberajúce sa otázkou prejudiciálnej záväznosti právoplatných súdnych rozhodnutí a bližšie uvádza:

«V konaní vedenom pred Krajským súdom Bratislava pod spis. zn. 3Co/556/2014 sa žalobca domáha, aby súd určil, že predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991 bol spolu s prevádzkovou jednotkou aj sporný pozemok a že žalobca je zároveň vlastníkom tohto pozemku. Je však zrejmé, že žalobca sa len iným spôsobom domáha skutočnosti, ktorá bola už právoplatne vyriešená v konaní na Okresnom súde Bratislava II pod spis. zn. 16 C 37/95. ... Nárok žalobcu v oboch konaniach vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t.j., že ide o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností.

... Žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 7. februára 1992 (okrem iného) domáhal... vyslovenia neplatnosti verejnej dražby z dôvodu, že jej predmetom bola len prevádzková jednotka bez predmetného pozemku.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 12. 12.1997 spis. zn. 16 C 37/95-203 tento návrh... zamietol, keďže „mal za preukázané, že navrhovateľ vedel o tom, že draží prevádzkovú jednotku bez pozemku, nebol teda uvedený do omylu pri dražbe“ ...

Na základe odvolania žalobcu bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.06.2003 spis. zn. 2 Co 46/03 - 268 citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava II potvrdený ako vecne správny.

... označené rozsudky Okresného súdu Bratislava II a Krajského súdu v Bratislave právoplatne vyriešili otázky: predmetný pozemok nebol predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991 a žalobca o tejto skutočnosti vedel.

... Argument odvolacieho súdu, že otázka, či predmetný pozemok bol alebo nebol predmetom dražby, nebola vyriešená vo výroku vyššie označených rozsudkov, preto tieto rozhodnutia ho nezaväzujú, neobstojí.

... prejudiciálnu záväznosť majú práve tie právoplatné rozhodnutia, ktoré prejudiciálnu otázku vyriešili nie vo svojom výroku ale v ich odôvodneniach.

Ani názor odvolacieho súdu, podľa ktorého „ak by mal Najvyšší súd Slovenskej republiky či Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnej veci za to, že odvolací (rovnako ako súd prvého stupňa) je viazaný vyriešením predbežnej otázky (že predmetný pozemok nebol predmetom dražby) právoplatným rozsudkom, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti dražby konanej dňa 29.11.1991, nepochybne by to uviedli s odôvodneniach svojich rozhodnutí“, nie je správny.

Predmetom dovolacieho konania, v ktorom bolo vydané prvé uznesenie dovolacieho súdu, ani predmetom konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, v ktorom bol vydaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.06.2014 spis. zn. IV. ÚS 156/2014 - 74, nebola otázka, či právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12. 12.,1997 spis. zn. 16 C 37/95 - 203 má prejudiciálnu záväznosť v predmetnej veci. Preto ani dovolací súd, ani Ústavný súd Slovenskej republiky sa nezaoberali s prejudiciálnou záväznosťou tohto rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II.

Odvolací vo svojom treťom rozsudkom vyslovil, že „... predmetom dražby konanej 29.11.1991 bol aj pozemok“... Týmto odvolací súd poprel prejudiciálnu záväznosť právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava II ... zo dňa 12. 12..1997 spis. zn. 16 C 37/95 - 203, čo znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti...»

10. Podľa sťažovateľky k porušeniu jej označených práv malo dôjsť aj nesprávnym postupom krajského súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 119 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na začiatku nového pojednávania neoznámil obsah doterajších prednesov a vykonaných dôkazov. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že „Na odvolacom súde sa uskutočnili tri pojednávania, a to v dňoch 30.04.2015, 28.05.2015 a 16.07.2015.

Pred pojednávaním uskutočneným dňa 28.05.2015 obaja účastníci predložili súdu svoje písomné vyjadrenia. Na pojednávaní na odvolacom súde uskutočnenom dňa 28.05.2015, ktoré odvolací súd odročil na deň 16.07.2015, účastníci urobili prednesy a odvolací súd vykonal rozsiahle dokazovanie.

Odvolací súd ani na pojednávaní uskutočnenom dňa 28.05.2015, ani na pojednávaní uskutočnenom dňa 16.07.2015 nesplnil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 119 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 28.05.2015 nijako neoboznámil obsah doterajších prednesov účastníkov, ani obsah ich písomných vyjadrení zo dňa 22.05.2015 a 26.05.2015. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 16.07.2015 nijako neboli oboznámené ani obsah doterajších prednesov účastníkov konania, ani obsah dôkazov vykonaných na pojednávaní dňa 28.05.2015.“.

11. Sťažovateľka tiež krajskému súdu vyčíta, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou uplatnenou v konaní, ktorá mala pre posúdenie veci zásadný význam. V tejto súvislosti uviedla, že «Žalobca nikdy netvrdil, že predmetný pozemok bol predmetom dražby. Tvrdil iba to, že podľa § 14 zákona č. 427/1990 Zb. mal byť.

- Sám zákon č. 427/1990 Zb. ráta s tým, že pozemok nebude vždy predaný spolu s prevádzkovou jednotkou (pozri § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb... V predmetnom prípade aj právne účinná karta prevádzkovej jednotky (t. j. karta vyhotovená komisiou) aj všetky oznámenia o konaní dražby boli vyhotovené podľa § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb.

... Dovolací súd vo svojom prvom uznesení svoj názor, že vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 14 zákon č. 427/1990 Zb. predat' aj pozemok, sťažovateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že predmetom dražby bola iba stavba... odôvodnil tým, že „Nemožno totiž... na strane žalobcu predpokladať vedomosť, že štát poruší zákon (§ 14 zákona č. 427/1990 Zb.) naopak fyzická osoba (občan) predpokladá, že štát zákon dodržiava“.

Vyššie uvedené tvrdenia mohli byť podkladom pre opačný záver o tom, koho zaťažuje dôkazné bremeno. Ved', ak žalobca poznal ustanovenie § 14 zákona č. 427/1990 Zb. mal poznať aj ustanovenie § 4 ods. 4 tohto zákona. Teda na základe ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb. musel vedieť, že štát neporuší ustanovenie § 14 zákona č. 427/1990 Zb., keď súčasťou draženej prevádzkovej jednotky nie je pozemok alebo stavba.

Napriek tomu odvolací súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal s týmito tvrdeniami sťažovateľa, nechal ich bez povšimnutia, nevyvrátil argumentáciu žalovaného a ani nevysvetlil, prečo nie je jeho názor správny

... sťažovateľ podotýka, že nie je možné „záväzný právny názor“ dovolacieho súdu vyjadrený v jeho prvom uznesení interpretovať ako pokyn, aby odvolací súd rozhodol vo veci samej inak (t. j. ako rozhodol so svojim prvým rozsudkom a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa). Tento názor dovolacieho súdu treba považovať za pokyn na odstránenie vady konania, ktorá mohla (ale nemusela) viesť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Odvolací súd mal primárne odstrániť nedostatky v dokazovaní a na základe takto doplneného skutkového základu znova rozhodnúť. Nebolo by v rozpore so „záväzným právnym názorom“ dovolacieho súdu, keby odvolací súd po doplnení dokazovania správnu aplikáciou ustanovení § 14 a § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb. rozhodol vo veci samej tak, ako so svojim prvým rozsudkom. Vyššie uvedené tvrdenia sťažovateľa sú novými skutočnosťami, z hľadiska ktorých odvolací súd svojim prvým uznesením neposudzoval.»

12. Sťažovateľka v sťažnosti namieta aj postup krajského súdu pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, z ktorých „pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery“. V tejto súvislosti uvádza, že „odvolací súd iba oboznámil obsah dôkazov, ktoré vykonal a vyhodnotil Okresný súd Bratislava II v konaní č. k. 16C 37/95... a vyhodnotil ich bez toho aby ich v časti výpovedí svedkov a žalobcu opakoval. Týmto svojím postupom odvolací súd porušil zásadu priamosti...“. Podľa sťažovateľky krajský súd vzal do úvahy aj také skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali a, naopak, prehliadol rozhodné skutočnosti, ktoré z dôkazov vyplývajú. V tejto súvislosti uviedla, že z časti zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom konanom 5. júna 1996, ktorú krajský súd na odvolacom pojednávaní uskutočnenom 16. júla 2015 prečítal, nevyplýva skutkové zistenie krajského súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého „navrhovateľ bol presvedčený o tom, že draží predmetnú stavbu aj s pozemkom; navrhovateľ mal vedomosť o tom, že v danom prípade pozemok a stavba majú byť dražené spolu“. Na druhej strane krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že „Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, ktorá z... kariet prevádzkovej jednotky bola podkladom dražby“, pričom podľa sťažovateľky z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že podkladom dražby bola tá

karta prevádzkovej jednotky, na ktorej bol ako vlastník pozemku uvedený Mestský úrad [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka tiež rozporuje záver krajského súdu, podľa ktorého žalobca „bol presvedčený, že prevádzková jednotka sa musí predať s pozemkom, pričom presvedčenie o vydražení stavby aj pozemku mal bezprostredne po dražbe“. Podľa sťažovateľky dôkazy, o ktoré krajský súd oprel tento záver, nepreukazujú presvedčenie žalobcu, že sa skutočne stal vlastníkom pozemku. Pozoruhodné je tiež to, že „žalobca nikdy netvrdil, že predmetný pozemok bol predmetom dražby. Tvrdil iba to, že podľa zákona mal byť.“. Pre rozhodnutie v predmetnej veci nie je rozhodujúce presvedčenie žalobcu, ale to, či bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný. Pri posúdení dobromyseľnosti žalobcu nie je možné vychádzať len z jeho subjektívnych predstáv, ale táto musí byť posudzovaná aj „z hľadiska, či žalobca pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mohol mať pochybnosti, o tom či predmetný pozemok je predmetom dražby“. V tomto smere sťažovateľka poukázala na skutkové zistenia krajského súdu v rozsudku sp. zn. 2 Co 46/03 zo 17. júna 2003, z ktorých je zrejmé, že žalobca nezachoval náležitú opatrnosť, pri zachovaní ktorej by mohol zistiť, že predmetný pozemok nie je predmetom dražby, na tieto však krajský súd v napadnutom konaní neprihliadol. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že «Žalobca... musel vedieť aj to, že prevádzková jednotka môže byť vydražená aj bez stavby či pozemku. Zo skutočnosti, že v zozname o predmetnej dražbe bol uvedený ako vlastník pozemku Mestský úrad [REDAKOVANÉ] každý (teda aj žalobca), ktorý predpokladá, že štátny orgán dodržiava zákon, mohol vyvodiť jedine to, že ide o postup podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č 427/1990 Zb. a predmetný pozemok nebude predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991.

Z vykonaných dôkazov... z listu [REDAKOVANÉ] z 23.9.1991 č. 186/91, v ktorom sa uvádza, že „prevádzková jednotka bude dražená bez pozemku, nakoľko po preverení bolo zistené, že vlastníkom pozemku je mesto [REDAKOVANÉ] z výpovede pána [REDAKOVANÉ] na pojednávaní uskutočnenom dňa 21.12.1992, ... z oznamu o dražbe... je jednoznačné, že vo všetkých listinách (karta prevádzkovej jednotky a oznam o dražbe), ktorými bol vymedzený predmet dražby bolo uvedené: vlastníkom pozemku je Mestský úrad [REDAKOVANÉ] teda predmetný pozemok pred začatím dražby nebol ponúknutý na predaj.». Sťažovateľka tiež poukázala na časti výpovede žalobcu na pojednávaniach „dňa 29.04.1997“ a „dňa 26.06.1997“, vo vzťahu ku ktorým odvolací súd uviedol, že tieto nemohol vziať do úvahy

ako dôkazy jednoznačne preukazujúce predmet dražby. Oproti týmto výpovediam žalobcu «odvolací súd vychádzal z tvrdenia žalobcu na pojednávaní dňa 28.05.2015, podľa ktorého licitátor oboznámil, že „sa draží prevádzková jednotka nachádzajúca sa na pozemku, za vyvolávaciu cenu“». Podľa sťažovateľky «takéto hodnotenie dôkazov, ako aj tento záver odvolacieho súdu sú nelogické a ľubovoľné... Ani skutočnosť, že žalobca na pojednávaniach dňa 29.04.1997 a dňa 26.06.2015 „zakaždým použil iné označenie licitátora“ nevyvráti význam jeho výpovedí a to, že na začiatku dražby bolo oznámené: predmetom dražby nebude pozemok. Ani skutočnosť, že žalobca raz označil licitátora za licitátora, raz za „predsedu, ktorý predsedal dražbe“, nemá žiadny vplyv na vierohodnosť a pravdivosť jeho výpovedí. Neobstojí ani názor odvolacieho súdu, že oznámenie, podľa ktorého licitátor oznámil iba to: „draží sa prevádzková jednotka a kde sa nachádza“, zodpovedá náležitosti zoznamu prevádzkových jednotiek ponúkaných na predaj v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) bod 1 zákona č. 427/1990 Zb... Z citovaných ustanovení zákona č. 427/1990 Zb., vzhľadom na skutočnosť, že v ozname o predmetnej dražbe bol uvedený ako vlastník pozemku Mestský úrad [REDAKOVANÉ] plynie, že licitátor skutočne oznámil: draží sa prevádzková jednotka bez pozemku. Z citovaných ustanovení zákona č. 427/1990 Zb. plynie, že licitátor nemohol určiť predmet dražby tak, ako to z tvrdenia žalobcu na pojednávaní dňa 28.05.2015 vyvodil odvolací súd.

Odvolací súd pri hodnotení tvrdenia žalobcu na pojednávaní dňa 28.05.2015... nevzal vôbec do úvahy, že pre tvrdenia účastníka konania je príznačné, že hovorí o vlastných záležitostiach a preto nie je možné... očakávať, že bude vypovedať vždy nezaujato a pravdivo. Z toho dôvodu súd pri hodnotení tvrdení žalobcu mal k tejto skutočnosti prihliadnuť.

Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého v konaní pred Okresnom súde Bratislava II účelovo tvrdil, že vedel o tom, že predmetný pozemok nebol predmetom dražby, je zavádzajúce... V konaní na Okresnom súde Bratislava II rozhodujúcou skutočnosťou pre zamietnutie žaloby žalobcu bolo práve tvrdenie žalobcu, podľa ktorého licitátor oznámil: draží sa prevádzková jednotka bez pozemku. Nie je možno predpokladať, že niekto pri domáhaní sa svojho práva účelovo, teda vedome tvrdí takú skutočnosť, následkom ktorej môže byť jedine zamietnutie jeho žaloby.

Na tomto mieste sťažovateľ opätovne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. I. ÚS 170/2015.».

Podľa sťažovateľky „predmetný pozemok nebol ponúknutý na predaj a licitátor výslovne uviedol, že sa prevádzková jednotka draží bez pozemku, predmetný pozemok nebol predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991“, a preto je zrejmé, že „sťažovateľ uniesol dôkazné bremeno a bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že predmetný pozemok nebol predmetom dražby“.

13. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov právneho zastúpenia.

14. Sťažovateľka súčasne navrhla, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde prijal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozsudku do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Svoj návrh odôvodnila tým, že vydaním napadnutého rozsudku bol vytvorený právny stav, ktorý umožňuje žalobcovi nakladať s pozemkom bez akéhokoľvek obmedzenia, preto sťažovateľke reálne a bezprostredne hrozí vznik ujmy, a tým aj zmarenie účelu konania o jej ústavnej sťažnosti.

15. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Cdo 322/2009 z 22. septembra 2010, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu z 21. júla 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovil tento záväzný právny názor:

„Dovolací súd pre posúdenie otázky predmetu dražby považuje za rozhodujúce zistenie, ako bol predmet dražby určený na samotnej dražbe, a nie ako neprávne vychádzal odvolací súd zo zoznamu vecí uvedených v karte prevádzkovej jednotky. Predmet dražby totiž mohol byť určený iba na samotnom priebehu dražby, a to licitátorom a dražiteľom. Pre výsledok dražby nie je rozhodujúce, čo mal k dispozícii licitátor, resp. čo bolo podkladom

pre samotnú dražbu, ale iba to, čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe. Iba týmto spôsobom bol určený predmet dražby.

Dovolací súd z obsahu spisu dospel k záveru, že zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov nie je doposiaľ jednoznačne zrejmé, či predmetom dražby konanej 29. novembra 1991 bola iba stavba - rekreačné stredisko [REDAKOVANÉ] a nie aj pozemok, na ktorom sa stavba nachádzala, ku ktorému mal v čas konania dražby právo hospodárenia právny predchodca žalovaného, ktorá skutočnosť bola v konaní preukázaná. Posúdenie tejto otázky, t.j. či medzi licitátorom a dražiteľom bolo zrejmé, čo je predmetom dražby, je pre posúdenie danej veci rozhodujúce. V tomto smere predávajúceho zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 14 zákona č. 427/1990 Zb. predat' aj pozemok, že predával iba stavbu. Nemožno totiž podľa názoru dovolacieho súdu na strane žalobcu predpokladať vedomosť, že štát poruší zákon (§ 14 zákona č. 427/1990 Zb.), naopak fyzická osoba (občan) predpokladá, že štát zákon dodržiava. Preto ak výpisy z katastra nehnuteľností z [REDAKOVANÉ] svedčili právu predávajúceho, že v čase dražby bol vlastníkom Čs. štát - Kovoprojekta, projektový, inžiniersky a konzultačný podnik Bratislava, je to predávajúci, ktorý musí nad všetky pochybnosti preukázať, že predmetom dražby nebol pozemok. V prípade, ak nebude jednoznačne preukázané, že predmetom dražby nebol aj pozemok, dovolací súd je toho názoru, že vzhľadom na dôkazné bremeno v tomto smere zaťažujúce predávajúceho, treba sa prikloniť k záveru, že predmetom dražby konanej 29. novembra 1991 bol aj pozemok.

... Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré nezodpovedajú správne právnemu posúdeniu veci. Dovolateľ preto opodstatnene v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle... § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p...“

II.

16. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

22. Podstatou sťažnostných námietok je nesúhlas sťažovateľky s výsledkom označeného konania a odôvodnením napadnutého rozsudku, ako aj so spôsobom hodnotenia dôkazov krajským súdom. Podľa sťažovateľky krajský súd svojím postupom a rozsudkom poprel prejudiciálnu záväznosť právoplatného rozsudku vydaného v konaní o neplatnosť dražby a nevysporiadal sa s jej zásadnou právnou argumentáciou uplatnenou v konaní. Sťažovateľka tiež namieta postup krajského súdu pri hodnotení dôkazov, z ktorých nevyplývajú ním prijaté skutkové závery, ako aj extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami. Krajský súd porušil zásadu priamosti, keď nezopakoval výsluchy svedkov a žalobcu, pričom k porušeniu jej práv malo dôjsť aj nesprávnym procesným postupom krajského súdu spočívajúcim v porušení ustanovenia § 119 ods. 5 OSP.

23. Poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

24. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

25. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že ním krajský súd podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, pričom v relevantnej časti jeho odôvodnenia najmä uviedol:

„Odvolací súd sa prioritne zaoberal... námietkou odporcu týkajúcou sa tvrdeného právoplatného vyriešenia otázky, že predmetný pozemok nebol predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991.

Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) týmto vyriešením viazaný (ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p. predstavuje totiž vo vzťahu k ustanoveniu § 135 ods. 2 veta druhá O.s.p. osobitnú procesnú

úpravu) - rovnako uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 44/2010, na ktoré sa odvolával odporca. Vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. konajúci súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 349/2009-36, zo dňa 20.1.2010, na ktorý sa odvolával odporca).

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 16C/37/1995-203, zo dňa 12.12.1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/46/2003, zo dňa 17.6.2003 bol návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti dražby konanej dňa 29.11.1991 zamietnutý. Výrokmi uvedených rozsudkov tak bola ako vec sama právoplatne vyriešená otázka platnosti dražby a nie otázka, či predmetný pozemok bol predmetom tejto dražby. Konajúce súdy sa síce otázkou, či predmetný pozemok bol predmetom dražby, zaoberali, avšak túto nevyriešili výrokom vo veci samej, ktorým by bol súd viazaný v konaní o určenie, že pozemok bol vydražený a navrhovateľ je jeho vlastníkom. Uvedenú argumentáciu podporuje skutočnosť, že ak by mal Najvyšší súd Slovenskej republiky či Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnej veci za to, že odvolací súd (rovnako aj súd prvého stupňa) je viazaný vyriešením predbežnej otázky (že predmetný pozemok nebol predmetom dražby) právoplatným rozsudkom, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti dražby konanej dňa 29.11.1991, nepochybne by to uviedli s odôvodneniach svojich rozhodnutí. Práve naopak však podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ak odporca ako právny nástupca predávajúceho v predmetnom konaní jednoznačne nepreukáže, že predmetom dražby nebol aj pozemok, vzhľadom na dôkazné bremeno v tomto smere zaťažujúce odporcu sa treba prikloniť k záveru, že predmetom dražby konanej 29.11.1991 bol aj pozemok. Tento názor Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil pri súčasnom poukaze na nemožnosť posudzovania porušenia § 14 zákona č. 427/1990 Zb. zo strany štátu pri danej dražbe z hľadiska jej neplatnosti, keď o tejto otázke bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 16C/37/1995-203, zo dňa 12.12.1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/46/2003, zo dňa 17.6.2003 tak, že návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti

dražby bol zamietnutý. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na potrebu náležitým spôsobom vysporiadať sa s argumentáciou odporcu, keď predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu nedalo v zásade žiadne odpovede na podstatné argumenty odporcu. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky, tak aj Ústavný súd Slovenskej republiky tak mali vedomosť o rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 16C/37/1995-203, zo dňa 12.12.1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/46/2003, zo dňa 17.6.2003. Z ich rozhodnutí však vyplynula pre odvolací súd povinnosť zaoberať sa otázkou, či predmetom dražby bol aj pozemok (s tým, že pre výsledok dražby je rozhodujúce iba to, čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe) a svoje závery náležite odôvodniť (pri súčasnom presvedčivom vysporiadaní sa s argumentáciou odporcu). Neobstojí preto tvrdenie odporcu, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 16C/37/1995-203, zo dňa 12.12.1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/46/2003, zo dňa 17.6.2003 právoplatne vyriešil otázku, že predmetný pozemok nebol predmetom dražby konanej dňa 29.11.1991.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že závery odporcom označených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky či Ústavného súdu Slovenskej republiky nebolo možné aplikovať ani z dôvodu riešenia vecí nesúvisiacich s predmetnou vecou - v prípade nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 349/2009-36, zo dňa 20.1.2010, išlo o viazanosť právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo vyriešené, že Úrad pre štátnu službu rozhodol nezákonne, keď ukončil štátnozamestnanecký pomer sťažovateľa, ktorý sa v inom konaní domáhal ochrany osobnosti a v súvislosti s tým náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv nezákonným rozhodnutím o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru; v prípade uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Cdo 44/2010, išlo k nerešpektovaniu rozsudku, ktorým bola s účinkami ex tunc poskytnutá ochrana už porušeným subjektívnym právam navrhovateľa vyplývajúcim z jeho hmotnoprávných vzťahov s odporcom, ktoré existovali aj v období rozhodnom pre posúdenie opodstatnenosti následnej žaloby o náhradu škody.“

26. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, ktoré sa týkali procesu hodnotenia dôkazov a údajného nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, ktoré

vyplynuli z vykonaného dokazovania, ústavný súd považoval za potrebné citovať relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej krajský súd predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s § 132 O.s.p., t.j. hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Aj keď pre výsledok dražby konanej dňa 29.11.1991 nebolo rozhodujúce, čo mal k dispozícii licitátor, resp. čo bolo podkladom pre samotnú dražbu, odvolací súd sa podporne zaoberal aj týmito možnými podkladmi pre posúdenie otázky, či medzi licitátorom a dražiteľom bolo zrejmé, čo je predmetom dražby, t.j. či iba stavba - rekreačné stredisko [REDAKOVANÉ] a či aj pozemok, na ktorom sa stavba nachádzala, ku ktorému mal v čase konania dražby právo hospodárenia právny predchodca odporcu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že Komisii pre privatizáciu národného majetku Bratislava - vidiek bola právnym predchodcom odporcu Kovoprojekt Bratislava, š.p. predložená vyplnená karta prevádzkovej jednotky, v ktorej bol ako vlastník budovy a pozemku, resp. organizácia, ktorá má s ním právo hospodáriť, uvedený Kovoprojekt Bratislava, š.p., pričom bol označený [REDAKOVANÉ] pre k.ú. [REDAKOVANÉ] ako doklad o vlastníctve. V karte prevádzkovej jednotky č. 0187 s pečiatkou Komisie pre privatizáciu národného majetku Bratislava - vidiek však bol ako vlastník budovy uvedený Kovoprojekt Bratislava, š.p. a ako vlastník pozemku Mestský úrad [REDAKOVANÉ]. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, ktorá z týchto kariet prevádzkovej jednotky bola podkladom dražby a ktorú z nich mal k dispozícii licitátor; takéto zistenia by boli pre rozhodnutie vo veci samej vzhľadom na právny názor dovolacieho súdu irelevantné.

Tvrdeniam navrhovateľa o tom, že si pred dražbou overil údaje o vlastníckych právach k stavbe i pozemku v katastri nehnuteľností s tým, že vychádzajúc zo zistenia o právnom predchodcovi odporcu ako ich vlastníkovi bol presvedčený, že prevádzková jednotka sa musí predať s pozemkom, pričom presvedčenie o vydražení stavby aj pozemku mal aj bezprostredne po dražbe, zodpovedajú nasledovné preukázané skutočnosti. Svedok [REDAKOVANÉ] vo výpovedi na pojednávaní dňa 21.12.1992 potvrdil, že asi týždeň po dražbe ho navštívil navrhovateľ s tým, že vydražil objekt, fakticky aj s pozemkom; t.j. svedok potvrdil vnútorné presvedčenie navrhovateľa bezprostredne po dražbe ohľadom vydraženia pozemku. Navrhovateľ sa dňa 5.12.1991 dostavil na Kovoprojekt Bratislava, š.p., kde

uviedol, že podá trestné oznámenie pre neúplnosť dokladov ku karte prevádzkovej jednotky č. 187 - napr. výpis z knihy nehnuteľností; t.j. až po dražbe navrhovateľ zistil pri oboznámení sa s uvedenou kartou prevádzkovej jednotky nesúlad medzi údajom o vlastníctve pozemku v karte a skutočným stavom podľa zápisu na liste vlastníctva. Vnútorne presvedčenie navrhovateľa o tom, že predmetom dražby bol aj pozemok, teda že dražil a vydražil aj pozemok, bolo vyjadrované v priebehu celého konania o určenie neplatnosti dražby samotným navrhovateľom

- na pojednávaní dňa 6.4.1993 uviedol, že po vydražení prevádzky zistil, že pozemok ostal majetkom Kovoprojekt Bratislava, š.p.;

- na pojednávaní dňa 5.6.1996 sa pridržiaval prednesu svojho právneho zástupcu o svojom presvedčení o tom, že draží predmetnú stavbu aj s pozemkom a že mal vedomosť o tom, že v danom prípade pozemok a stavba majú byť dražené spolu;

- vo výpovedi na pojednávaní dňa 29.4.1997 uviedol, že nakoľko z LV bolo zrejmé, že vlastníkom budovy aj pozemku je Kovoprojekt Bratislava š.p. bol presvedčený, že prevádzková jednotka sa musí predať s pozemkom;

- vo výpovedi na pojednávaní dňa 26.6.1997 uviedol, že ešte deň po dražbe nevedel, že vydražil budovu bez pozemku; až 3 alebo 4 dni po dražbe sa dozvedel, že nie je vlastníkom pozemku; na dražbu išiel s tým, že mal zistené, že vlastníkom budovy aj pozemku je Kovoprojekt Bratislava, š.p.; tým pádom si myslel, že draží budovu aj s pozemkom.

Navrhovateľ podľa zápisnice o pojednávaní dňa 29.4.1997 vypovedal, že predseda, ktorý predsedal dražbe a ktorý oboznamoval účastníkov s predmetom dražby prečítal, že sa draží prevádzka bez pozemku; podľa zápisnice o pojednávaní dňa 26.6.1997 vypovedal, že licitátor pri dražbe uviedol, že sa draží budova bez pozemku. Zaznamenané

asti výpovedí navrhovateľa na pojednávaniach v dňoch 29.4.1997 a 26.6.1997 nemohol odvolací súd vziať bez ďalšieho do úvahy ako dôkazy jednoznačne preukazujúce predmet dražby (určený tým, čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe), keď pre posúdenie danej veci bolo rozhodujúce posúdenie otázky, či medzi licitátorom a dražiteľom bolo zrejmé, čo je predmetom dražby. Odvolací súd poukazuje na dobu, ktorá uplynula od konania dražby do uvedených pojednávaní a ktorá samotná má vplyv na schopnosť navrhovateľa jednoznačne zreprodukovať slová licitátora. Bolo zároveň potrebné vziať zreteľ na formuláciu zaznamenania obsahu výpovede navrhovateľa. Ak na pojednávaní dňa

29.4.1997 navrhovateľ uviedol, že predseda, ktorý predsedal dražbe a ktorý oboznamoval účastníkov s predmetom dražby prečítal, že sa draží prevádzka bez pozemku a na pojednávaní dňa 26.6.1997 uviedol, že licitátor pri dražbe uviedol, že sa draží budova bez pozemku, je zrejmé, že navrhovateľ buď zakaždým použil iné označenie licitátora (najprv opisné a následne terminologicky presne) s iným opisom jeho vedenia dražby (najprv že prečítal a následne že uviedol), alebo bol iným spôsobom zaznamenaný podstatný obsah jeho výpovede. Nebolo preto možné vychádzať zo samotného zaznamenania obsahu výpovedí navrhovateľa ani v častiach, podľa ktorých mal licitátor uviesť, že sa draží prevádzková jednotka bez pozemku. Navrhovateľ sa k týmto častiam svojich výpovedí vyjadril na pojednávaní odvolacieho súdu s tým, že licitátor nehovoril, že sa draží prevádzková jednotka bez pozemku, ale povedal, že sa draží prevádzková jednotka a kde sa táto nachádza. Takýto spôsob oznámenia predmetu dražby na dražbe zodpovedá náležitosti zoznamu prevádzkových jednotiek ponúkaných na predaj v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) bod 1 zákona č. 427/1990 Zb., pričom v spojení s § 14 zákona č. 427/1990 Zb. (podľa ktorého ak je predmetom predaja prevádzková jednotka, ktorá sa nachádza na pozemku, ku ktorému má právo hospodárenia organizácia, ktorej súčasťou je prevádzková jednotka, musí sa táto prevádzková jednotka predat' aj s týmto pozemkom) odôvodňuje navrhovateľom tvrdené presvedčenie, že dražil a vydražil aj pozemok; takéto presvedčenie odôvodňuje aj zápisnica a dražba s potvrdením pre vydražiteľa o vydražení prevádzkovej jednotky bez špecifikácie, i bola vydražená stavba s pozemkom alebo stavba bez pozemku. Ak teda licitátor ako predmet dražby na dražbe oznámil prevádzkovú jednotku s uvedením, kde sa táto nachádza, bol takýmto spôsobom určený predmet dražby.

Vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že predmetom dražby bola iba stavba, resp. že predmetom dražby nebol pozemok, odporcu ako právneho nástupcu predávajúceho. Nakoľko v konaní nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že predmetom dražby nebol aj pozemok (pri oznámení prevádzkovej jednotky s uvedením, kde sa táto nachádza), vzhľadom na dôkazné bremeno v tomto smere zaťažujúce odporcu bolo potrebné v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu prikloniť sa k záveru, že predmetom dražby konanej 29.11.1991 bol aj pozemok. Následné zistenia navrhovateľa ohľadom predmetného pozemku a jeho

snaha o odkúpenie pozemku či podanie návrhu na určenie neplatnosti dražby sú potom pre uvedený záver irelevantné.“

27. Z obsahu citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd na základe ním doplneného dokazovania, ako aj dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku okresného súdu, ktorým súd prvého stupňa určil, že sporný pozemok bol predmetom dražby a jeho vlastníkom je žalobca ako vydražiteľ. Krajský súd sa predovšetkým nestotožnil s námietkou sťažovateľky, že otázka predmetu dražby bola právoplatne vyriešená v konaní o neplatnosť dražby. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že v konaní o neplatnosť dražby bola právoplatne, a teda záväzne vyriešená len otázka platnosti dražby, pričom povinnosť krajského súdu zaoberať sa otázkou, či predmetom dražby bol aj pozemok, vyplynula z rozhodnutia o dovolaní a v ňom formulovaného záväzného právneho názoru najvyššieho súdu, ako aj z nálezu ústavného súdu vydaného v posudzovanom konaní. Keďže v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu dôkazné bremeno na preukázanie toho, že predmetom dražby bola iba stavba, zaťažovalo sťažovateľku ako právnu nástupkyňu predávajúceho, a keďže v konaní nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že predmetom dražby nebol aj pozemok, krajský súd sa priklonil k záveru, že predmetom dražby bol aj pozemok. Krajský súd postupoval v súlade s ustanoveniami § 135 ods. 2, § 159 ods. 2 a § 243d ods. 1 OSP, v súvislosti s čím ústavný súd poznamenáva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy nemožno v zásade hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

28. Nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že otázka predmetu dražby bola právoplatne vyriešená v konaní o neplatnosť dražby. Z ustanovenia § 159 ods. 2 OSP vyplýva, že záväzným je len výrok právoplatného rozsudku. Treba prisvedčiť názoru krajského súdu, že v konaní o neplatnosť dražby sa konajúce súdy zaoberali otázkou, či pozemok bol predmetom dražby, avšak túto otázku nevyriešili výrokom vo veci samej. Keďže otázku predmetu dražby konajúce súdy posúdili v konaní o neplatnosť dražby len ako otázku prejudiciálnu, ktorá sa prejavila iba v odôvodnení rozhodnutia, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (porovnaj napr. Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012. s. 581).

V tomto kontexte preto neobstojí ani argumentácia sťažovateľky, že okresný súd bol viazaný posúdením predbežnej otázky okresným súdom v konaní o neplatnosť dražby.

29. Sťažovateľka tiež argumentovala rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 170/2015 z 1. apríla 2015 a v ňom prijatými závermi, ktoré však podľa názoru ústavného súdu nemožno aplikovať na posudzovaný prípad. Vo veci, ktorá bola predmetom posúdenia ústavného súdu v označenom konaní, sťažovatelia najskôr iniciovali konanie o neplatnosť kúpnej zmluvy, pričom ich žaloba bola právoplatne zamietnutá, a následne v ďalšom konaní sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam scudzeným práve touto kúpnu zmluvou, od neplatnosti ktorej odvodzovali svoje vlastnícke právo. V konaní o určenie vlastníckeho práva odvolací súd vychádzal zo záväznosti výroku právoplatného rozsudku, v ktorom bola vyriešená otázka platnosti kúpnej zmluvy, ktorý je záväzný aj pre súd v konaní o určenie vlastníctva, a konštatujúc svoju viazanosť právoplatným súdnym rozhodnutím žalobu sťažovateľov zamietol. Ústavný súd považoval tento právny záver odvolacieho súdu, s ktorým sa stotožnil aj dovolací súd, za ústavne konformný. Skutkovo teda nejde o totožný prípad, keďže v aktuálne posudzovanom prípade nie je spornou otázkou viazanosť súdu výrokom právoplatného rozsudku, ale otázka viazanosti posúdením prejudiciálnej otázky v odôvodnení právoplatného rozsudku.

30. Čo sa týka námietky sťažovateľky o nevysporiadaní sa krajského súdu s jej zásadnou argumentáciou, ktorú v konaní uplatnila, ústavný súd poukazujúc na citovanú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľky.

31. Sťažovateľka predovšetkým poukazovala na aplikáciu § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 427/1990 Zb.“), v súlade

s ktorým boli podľa nej vypracované aj podklady k dražbe, pričom tvrdenia sťažovateľky v tomto smere mali konajúce súdy zohľadniť ako novú skutočnosť, z hľadiska ktorej dovolací súd vec neposudzoval.

V zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb. ak sa nevydražuje ako súčasť prevádzkovej jednotky stavba alebo pozemok, kde je prevádzková jednotka umiestnená, treba v zozname (prevádzkových jednotiek, pozn.) takisto uviesť ich presné označenie, osobu, ktorá je ich vlastníkom, alebo organizáciu, ktorá k nim má právo hospodárenia.

32. Odvolávať sa na ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb. je podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci bez právneho významu vzhľadom na zákonom ustanovenú povinnosť predávajúceho (právneho predchodcu sťažovateľky) vyplývajúcu z § 14 citovaného zákona predať aj pozemok, na ktorom sa prevádzková jednotka nachádza, najmä ak právu predávajúceho k pozemku svedčili zápisy v evidencii nehnuteľností. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu jeho nesprávnych právnych záverov, pričom sa jednoznačne vyjadril k právnomu posúdeniu veci. Dovolací súd vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 14 zákona č. 427/1990 Zb., ako aj na základe skutočnosti, ktorá bola v konaní preukázaná; a to že v čase konania dražby mal k pozemku právo hospodárenia právny predchodca sťažovateľky, dospel k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že predmetom dražby nebol aj pozemok, zaťažuje sťažovateľku, ktorá svoje tvrdenie musí nad všetky pochybnosti preukázať. Nemožno preto prisvedčiť názoru sťažovateľky, že jej tvrdenia, v ktorých poukazovala na ustanovenie § 4 ods. 4 zákona č. 427/1990 Zb., mohli byť podkladom pre opačný záver o tom, koho zaťažuje dôkazné bremeno. Navyše, dovolací súd považoval za rozhodujúce to, ako bol predmet dražby určený na samotnej dražbe, a nie v karte prevádzkovej jednotky (teda rozhodujúcim nebolo to, čo bolo podkladom dražby). Tiež je potrebné uviesť, že tvrdenie sťažovateľky odvolávajúce sa na aplikáciu ustanovenia § 4 ods. 4 citovaného zákona nie je novým skutkovým zistením, ktoré dovolací súd neposudzoval v pôvodnom konaní a ktoré by odôvodňovalo iné právne posúdenie veci. Ide o právny poznatok (poznatok o objektívnom práve), ktorý sa v súvislosti s rozhodovacou

činnosťou súdu predpokladá (*iura novit curia*) a ktorý dovolací súd pri právnom posúdení veci musel poznať (§ 121 OSP).

33. Ďalšie námietky sťažovateľky sa týkali procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov krajským súdom, ktoré je podľa sťažovateľky ľubovoľné a nelogické. Sťažovateľka namietala porušenie zásady priamosti v procese dokazovania, ktoré odôvodnila tým, že krajský súd nezopakoval výsluch žalobcu a svedkov vypočutých v konaní o neplatnosť dražby. Zo súvisiaceho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 32/2007 vyplýva, že krajský súd po zrušení rozsudku odvolacieho súdu a vrátení veci ústavným súdom na nové konanie prerokoval odvolanie na troch nariadených pojednávaniach, na ktorých aj vykonal dokazovanie. Zo zápisníc o pojednávaní na odvolacom súde vyplýva, že krajský súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 37/1995 (konanie o neplatnosť dražby), a to tak, že predseda senátu oznámil v zmysle § 129 ods. 1 OSP obsah konkrétne označených listín tvoriacich súčasť uvedeného spisu (okrem iných aj časti výpovedí žalobcu a vypočutých svedkov), pričom k takto vykonanému dokazovaniu mali účastníci konania možnosť sa vyjadriť. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd vykonal dokazovanie priamo na nariadených pojednávaniach, preto nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľky o porušení zásady priamosti. Vo vzťahu k námietke o nevykonaní dokazovania výsluchom svedkov ústavný súd uvádza, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie (A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 4. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru). Aj podľa judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04).

34. K námietke nesprávneho hodnotenia dôkazov poukazuje ústavný súd na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej judikoval (I. ÚS 67/06), že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy. Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy

rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012).

35. Ústavný súd poukazujúc na citovanú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistil v postupe krajského súdu ľubovôľu či porušenie zásad formálnej logiky v procese hodnotenia dôkazov, preto ním vyведенé skutkové a právne závery nepovažuje za svojvoľné či nelogické. Krajským súdom prijaté závery sa opierajú o dostatočne zistený skutkový stav veci, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Na uvedenom konštatovaní nič nemení ani sťažovateľkou namietaný formálny nedostatok v postupe krajského súdu, ktorý v napadnutom rozsudku uviedol ako svoje skutkové zistenie aj tú časť zo zápisnice odvolacieho súdu z 5. júna 1996 v konaní o neplatnosť dražby, ktorá na odvolacom pojednávaní krajského súdu nebola prečítaná. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným nedostatkom uvádza, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, preto je jeho povinnosťou rozlišovať medzi prípadmi, kedy procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, kedy určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží.

36. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

37. Sťažovateľka napokon namietala nesprávny postup krajského súdu, ktorý na začiatku nového pojednávania neoznámil obsah doterajších prednesov a vykonaných dôkazov, ani obsah písomných vyjadrení účastníkov konania doručených pred pojednávaním.

Podľa § 119 ods. 5 OSP na začiatku nového pojednávania súd oznámi obsah prednesov a vykonaných dôkazov.

38. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 30. apríla 2015 vyplýva, že *„Na začiatku pojednávania podal predseda senátu správu o doterajšom priebehu konania“* a oboznámil účastníkov s relevantnými rozhodnutiami vydanými vo veci. Po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odvolacieho súdu odročené na 28. máj 2015. Vo vzťahu k písomným vyjadreniam účastníkov konania doručeným pred samotným pojednávaním sa v zápisnici o pojednávaní pred odvolacím súdom z 28. mája 2015 uvádza: *„Predseda senátu krátkou cestou doručuje navrhovateľovi písomné vyjadrenie odporcu zo dňa 22.5.2015 a právnenému zástupcovi odporcu písomné vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 26.5.2015. Obaja zhodne uvádzajú, že tieto podania si navzájom doručili elektronickými prostriedkami.“* Z uvedeného vyplýva, že obsah týchto vyjadrení bol účastníkom dobre známy, a preto krajský súd nepovažoval za potrebné oboznamovať ich obsah. Napokon z citovaného ustanovenia § 119 ods. 5 OSP povinnosť súdu oznámiť obsah písomných vyjadrení účastníkov ani nemožno vyvodit’.

39. Zo zápisníc o pojednávaniach na odvolacom súde z 28. mája 2015 a 16. júla 2015 nevyplýva, že by odvolací súd na začiatku nového pojednávania oznámil obsah prednesov a vykonaných dôkazov. Ústavný súd však v súvislosti s uvedeným zistením nemá dôvod konštatovať porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Naznačená úvaha je výsledkom uplatňovania požiadavky materiálneho právneho štátu, ktorá nezakladá právomoc ústavného súdu výlučne v dôsledku formálneho nerešpektovania procesno-právnej normy. Právomoc ústavného súdu vysloviť porušenie základného práva je daná len v tom prípade, ak porušenie formálneho pravidla v konaní všeobecného súdu má za následok zároveň zabránenie účastníkovi konania ovplyvniť

výsledok konania, ktorým je rozhodnutie o práve, ktoré je predmetom poskytovania ochrany zo strany konajúceho všeobecného súdu. V súvislosti s uvedeným konštatovaním ústavný súd akcentuje tú skutočnosť, že sťažovateľke boli prostredníctvom jej právneho zástupcu krajským súdom zaslané zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom (a to zápisnica z 30. apríla 2015 bola doručená jej právnemu zástupcovi elektronickými prostriedkami 18. mája 2015 a zápisnica z 28. mája 2015 rovnakým spôsobom 17. júna 2015), z čoho vyplýva, že pred každým odročeným pojednávaním sťažovateľka disponovala zápisnicou z predošlého pojednávania odvolacieho súdu a z jej obsahu jej musel byť priebeh ostatného pojednávania, teda obsah prednesov a na ňom vykonaných dôkazov, dobre známy. Na základe uvedeného ústavný súd nepovažoval námietku sťažovateľky o porušení jej práv označeným postupom krajského súdu v napadnutom konaní za dôvodnú.

40. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

41. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že z hľadiska dodržania základných ústavno-procesných princípov ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený ani arbitrárny. Napadnutý rozsudok podľa názoru ústavného súdu poukazujúc na jeho rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie, ktoré je konzistentné a logické, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Aj keď ústavný súd pri posudzovaní námietok sťažovateľky zistil určité čiastkové pochybenia v procesnom postupe

krajského súdu, tieto podľa názoru ústavného súdu neboli takého charakteru a takej intenzity, že by to malo vplyv na spravodlivosť procesu ako celku, resp. na jeho výsledok.

42. Ústavný súd pre úplnosť zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

43. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

44. Keďže ústavný súd nezistil v postupe krajského súdu ani v napadnutom rozsudku také nedostatky, ktoré by mali za následok arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia a ktoré by mohli viesť k vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

45. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti, ako aj o návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016